

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 244/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P. s. r. o., K., zastúpenej advokátkou JUDr. K. J., K., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní o námietkach vedenom pod sp. zn. 38 Er 200/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P. s. r. o. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. februára 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P. s. r. o., K. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného

súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní o námietkach vedenom pod sp. zn. 38 Er 200/2011.

Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že v exekučnom konaní vedenom exekútkou JUDr. M. H., Exekútorský úrad, K. (ďalej len „exekútorka“), pod sp. zn. EX 32/11 vystupuje sťažovateľka v procesnom postavení oprávnenej. Dňa 24. februára 2011 podal povinný proti tejto exekúcii námietky, ktoré odôvodnil tým, že mu nebol riadne doručený exekučný titul – rozsudok okresného súdu sp. zn. 35 Cb 162/2010 z 22. novembra 2010, a zároveň požiadal o odklad vykonateľnosti exekučného titulu z dôvodu podania návrhu generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky na podanie mimoriadneho dovolania. Okresný súd uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom č. k. 38 Er 200/2011-32 zo 17. augusta 2011 námietky povinného proti exekúcii, ako aj jeho návrh na odklad exekúcie zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal povinný v zákonom ustanovenej lehote odvolanie, ktoré bolo okresnému súdu doručené 5. septembra 2011.

Vzhľadom na to, že okresný súd nerozhodol o odvolaní povinného ani po uplynutí takmer jedného roka od jeho doručenia, 24. októbra 2012 podala sťažovateľka predsedovi tohto súdu sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní, ktorú predseda okresného súdu 12. novembra 2012 vyhodnotil ako dôvodnú, pričom uviedol, že konajúceho sudcu upozornil na „*potrebu plynulého konania*“. Napriek tejto skutočnosti nebol vo veci zo strany konajúceho sudcu ani po uplynutí ďalších dvoch mesiacov vykonaný žiadny procesný úkon. Sťažovateľka sa stále nachádza v stave právnej neistoty, pričom bezdôvodné predlžovanie tohto konania môže v konečnom dôsledku zmariť aj vymožitelnosť jej pohľadávky. Podľa jej názoru je okresný súd v predmetnom konaní nečinný a jeho postupom dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 200/2011 porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietahov a zaplatiť jej

finančné zadost'učinenie v sume 2 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1 028,04 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľky smerujúcej proti postupu okresného súdu v exekučnom konaní v súvislosti s jeho nerozhodnutím o námietke povinného proti exekúcii a jeho návrhu na odklad exekúcie, čím malo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v napadnutom konaní vedenom pred okresným súdom.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne.

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti a jej príloh dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavne neopodstatnenosti.

K tomuto záveru ústavný súd dospel po zhodnotení všetkých relevantných okolností prípadu. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je potrebné mať na zreteli špecifický charakter exekučného konania, ktorého predmetom nie je rozhodovanie o právach a povinnostiach ako takých, tak ako to je v civilnom prípadne trestnom konaní, ale ide o vykonávacie konanie, ktorému predchádzalo rozhodovanie o právach a povinnostiach.

Ústavný súd vychádzajúc z priložených dokumentov k sťažnosti konštatuje, že sťažovateľka 24. októbra 2012 podala sťažnosť na prietahy v konaní sp. zn. 38 Er 200/2011, EX 32/11 adresovanú predsedovi okresného súdu, na ktorú dostala odpoveď v zákonnej lehote podľa § 65 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Z uznesenia okresného súdu č. k. 38 Er 200/2011-90, ktoré bolo vydané 28. februára 2013 a nadobudlo právoplatnosť 6. marca 2013, je zrejmé, že okresný súd o námietkach povinného, ako aj o jeho návrhu na odklad exekúcie už rozhodol.

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd konštatuje, že sťažnosť adresovaná predsedovi okresného súdu splnila svoj účel, bola účinným prostriedkom nápravy porušovania označených práv sťažovateľky aj napriek tomu, že k doručeniu označeného uznesenia sťažovateľke, respektíve jej právnomu zástupcovi, došlo až po doručení sťažnosti ústavnému súdu.

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Ústavný súd v súlade s uvedenou judikatúrou uzatvára, že hoci doterajší postup okresného súdu v namietanom konaní nebol celkom bez prietahov, ich intenzita však s prihliadnutím na ostatné okolnosti prerokúvanej veci nedosiahla úroveň, ktorá by mohla

znamenat' porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 24/04, III. ÚS 67/04).

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po predbežnom prerokovaní sťažnosti rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2013